

Onrustig is ons hart

“Onrustig is ons hart, totdat het rust vindt bij U, o God”, heeft de kerkvader Augustinus eens gezegd. Hij leefde vele eeuwen geleden maar deze uitspraak had anno 2023 gedaan kunnen zijn. Wat is het in de wereld onrustig, met de oorlog in Oekraïne die maar voortduurt. Wat is het in ons land onrustig, met een gevallen kabinet terwijl er zoveel urgente zaken om een oplossing schreeuwen. En wat kan het in ons leven onrustig zijn, door een verleden dat je achtervolgt, door een heden waarin zo ontzettend veel op je af komt en door een toekomst die je misschien soms duister aangrijnst. “Onrustig is ons hart ...”

“... totdat het rust vindt bij U, o God.” In Israël en in de kerk is er altijd het gelovige besef geweest dat God de bron van rust is, bij wie je als mens tot jezelf en op verhaal mag komen. Jezus zegt volgens Matteüs 11: 28 ook zo iets: “Kom allen bij Mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, Ik zal jullie rust geven.” En rust heeft in de bijbel vaak alles te maken met de sabbat. Rust is sabbatsrust. De sabbat: de zevende dag, door de Schepper geheiligd en gezegend – en, volgens het eerste scheppingsverhaal van Genesis, de eerste dag nadat de mens op het wereldtoneel verschenen is. De mens is geschapen voor en aangelegd op de sabbatsrust. Wij zijn bestemd voor de rust, niet om onszelf te pletter te werken en elkaar aan een burnout te helpen!

Soms hoor je mensen, een beetje schamper, zeggen dat rust roest. Het is natuurlijk oppassen met zo 'n woord als rust, dat het niet in valse gerustheid omslaat en dat het geen gezapige rust wordt. Wie iets van de sabbatsrust ervaren heeft, krijgt er als vanzelf een nieuwe onrust bij: onrust daarover, dat die sabbatsrust nog lang geen gemeengoed is, onrust over een zuchtende schepping en een kreunende aarde, onrust over een wereld die nog geen Koninkrijk is. Het kan niet anders of daar lijdt je aan, juist als je iets hebt geproefd van de rust die Hij je schenkt.

Niet voor niets zegt Jezus er in één adem achteraan, volgens Matteüs 11: 29: “Neem mijn juk op je ...” Er wordt een juk van je afgenomen in die zin dat Hij niets liever wil dan je bevrijden van alles wat je gevangen houdt en beklemmt, of dat nu de hoge druk is die jijzelf of iemand anders of de maatschappij je oplegt of het gevoel dat je het nooit goed genoeg doet en dat je voortdurend de maat genomen wordt – maar je krijgt er ook een juk voor terug. Maar wat een ander juk: “Mijn juk is zacht en mijn last is licht” (Matteüs 11: 30). Het juk en de last van Jezus is gefundeerd in de sabbatsrust, in de bevrijding, in het geheim van zijn dood en opstanding.

“Onrustig is ons hart ...” Gezegende rust, als je van genade leeft – en gezegende onrust, als je tegelijk niet rust totdat het er ook in de wereld iets genadiger aan toe gaat, totdat het Koninkrijk ten volle gekomen is, “totdat het rust vindt bij U, o God.”

Ds. Chris Schreuder